Orava rahuarmastuse peale vaatamata on tal väga palju vaenlasi, kes teda igal ajal varitsevad. Päeval ja ööl peab väike loomake valvel olema: ta ei või oma elu eest kunagi julge olla. Orava teravad hambad aitavad küll ruttu pähkli koort puruks närida, aga vaenlasele ei saa ta nendega mingit kahju teha. Niisamuti saab ta oma teravate küüntega küll hästi ronida ja oksalt oksale hüpata, aga enesekaitsmiseks tagaajavate vaenlaste vastu on nad täiesti kõlbmatad.

Päeval peab orav kartma röövlit kanakulli, öösi aga suurte punnissilmadega öökulli. Kas olete näinud kanakulli ja olete kunagi tähele pannud, kuidas ta oma saaki varitseb? Tal on haruldaselt hea nägemine. Kõrgel taeva all ringi lennates näeb ta kõik, mis all maa peal sünnib ehk kes seal liigub. Korraga silmab ta oravat. Nagu nool laseb kanakull enese järsku alla. Jahmatad ja arvad — nüüd haarab vaese oravakese kinni ja peksab ta oma kõvera nokaga surnuks. Aga orav teab, kuidas ennast päästa. Kärmesti hüppab ta teisele poole puu tüve — röövlind järele; nobe orav on aga jälle teisele poole hüpanud. Nüüd algab huvitav tiirlemine ümber puu — orav ees ja kull järel. Viimane ei saa aga kärma oravaga keerlemises võistelda. Ümber puu tüve sedamoodi tiireldes tõuseb orav selle juures ikka kõrgemale ladva poole. Seal üleval äramurdunud oksa all on hea õõs puu sees, kuhu ennast kurja tagaajaja eest ära saab peita. Orav teab ammu seda õõnt, — ta on enneminigi seda kohta kasulikult tarvitanud. Ikka lähemale ja lähemale jõuab ta oma peidu-urkale, nüüd veel üks järsk hüpe ja ta ongi päästetud. Ma-